І в церкві недобре, навіть на сповіді
(випитує піп: "Кого вбив?", пастир).
І в тебе недобре, навіть тоді,
коли залишаємося удвох.
Не можу тебе обняти,
бо страшно скрізь і страшно,
стоячи на такій землі,
цілувати тебе.
Добре тільки у стайні,
коли доїш корову,
а я даю сіна вівцям і ягнятам
і довго дивлюся в їхні очі,
бо тільки там залишилося щось лагідне, щось людське, щось материнське,
тільки маржина ще вміє спати,
як ми уміли, – хай спить,
я постелю їй
сухого листу з горища на стайні.
Та враз від різкого крику дальньої птахи
з рук падає кошіль
і листя засипає тебе, літає навколо
тебе, яворове листя, букове, багряне, золоте! відриває від цієї землі
Піднімає тебе,
разом із молоком,
і я в страсі підхоплюю тебе на руки
аж на горищі – я обнімаю тебе!
Я тебе обнімаю.
Я вперше зриваю з тебе одежу страху,
і в ту ж мить нас одягає листя
букове і яворове,
яке літає і літає
і не хоче з нами впасти і вмерти.
Я люблю тебе тут, обціловую тебе в цьому листі,
відціловую букове на грудях твоїх,
яворове приціловую на твоїх очах,

бо між нами й землею кривавою
мирно спить маржина
із людськими заплющеними очима,
а над нами тихо співає
букове листя і яворове,
мила моя...

... Коли виводили із зав'язаними за спиною руками,
забили голову його у яму,
куди витікало все жолобком зі стайні.
Притиснули важкими
від осінньої грязюки чоботами
і гримали доти, доки літав перед їхніми невиспаними очима
яворовий, а може, буковий листок.